

INTERNET MOŽE DA TE UBIJE

Zaljubila sam se u kuću zbog kokoški. Istina je da me je privukla mala žuta koliba od dasaka, naslonjena na obod visoke šume. I tačno, bilo je nešto toplo i pitomo u načinu na koji su rascvetane grane trešanja bacale senke na zelenilo dvorišta. Ali tek kada sam vide-la tri kestenjaste patuljaste koke kako izviruju ispod trema, graciozno rastresajući krila, nešto je kliknulo: bila je to kuća stvorena za mene.

Dve nedelje pošto smo se uselili, pitala sam se kako sam uopšte mogla da živim bez kokoški. Kakva divna stvorenja! Kako lepo vaspitane! Vredno su kupile sve što bih im ostavila posle ručka. Uredno legle mala bela jaja tamo iza žbuna sa belim radama. Na izmaku dana mirno se povlačile na počinak. Milina jedna. Obožavala sam ih bezmerno. Davala im imena. Smišljala planove za budućnost. I naravno, počela da razmišljam o nabavci petla.

Lako je sada reći da sam ja bila ta koja je zakokodakala. Da se razumemo, ne bih da nije bilo za njihovo dobro. Vrzimali su mi se po glavi materinski instinkti, zato sam krenula u kampanju.

„Slušaj“, rekla sam mužu, „kako bi to bilo divno da kolona malih pilića tapka za njima, kolona malih, slatkih, žutih pufnica.“

„Nemoj da ti petao slučajno padne na pamet“, rekao je on. „Nipošto. Bučni su. Napraviće ršum u dvorištu. Ne dolazi u obzir.“

Ali – kao što to obično biva kad sam ja u pitanju i nešto me potpuno zaludi – Džon je morao da popusti. I da pomogne. Zajedno smo listali oglase u novinama i našli „besplatne ptice i domaće životinje“. Otišli tamo. I šta? U kavezu punom ptica stajao je on, razbarušeni pevac sa dugim, belim repom. Prava zvezda jata. Nazvali smo ga Tristan, stavili u kola i povelu kući da upozna devojke.

Čini mi se da se sećam da je bilo medenog meseca: dana u kojima bih gledala kroz prozor kako otmeno promiče dvorištem. Uživala sam u lepoti njegovih pokreta i načinu na koji bi iznenada izvirio između rascetalih grana fuse. Nasmejala bih se kad god bih videla kako, bez pardona, poput istinskog kralja dvorišta, zamiče ka lejama zasađenog povrća. Ali, medeni mesec nije dugo trajao. Tristan je ipak bio petao. Petao kao petao – morao je stalno da bude ispred drugih.

Nije više bilo dovoljno da zakukuriče u zoru. Počeo je da kukuriče već u dva ujutru. I da nastavlja sve do podneva, u pravilnim intervalima od po devet sekundi. U početku bih samo zabila glavu u jastuk. Pokrila uši. Ali to nije bilo dovoljno. Sve češće, jutro su počinjala besomučnim pokušajima da ga učutkam. Jurnula bih onako u pidžami u dvorište, kupeći sve što bi mi se našlo pod rukom, najčešće opale jabuke. Gađala ga čim god bih stigla ne bi li umukao. Ma kakvi, umeo je da kukuriče u punom sprintu.

Nije to bilo samo kukiriranje. Problem je bio i u libidu. Naskakao je bodro na svaku kokošku po nekoliko puta na dan, stiskajući im kreste kljunom, ponekad dok ne poteče krv. Uskoro su jадnice provodile dobar deo dana skrivajući se iza ograde, a ja – ja sam

počela da ga mrzim. I mrzim i smišljam osvetu. Kada sam to rekla Džonu, samo me je pogledao. Videla sam kako "šta sam ti rekao" leti iz dubine njegove duše kao nekakav veliki zvučni balon koji samo što ne eksplodira. Nije ni morao ništa da kaže.

Ko zna kako bi se stvar završila da nekoliko meseci kasnije, Tristan nije odjednom zanemoćao. Izgledao je umorno. Njegova grimizna kresta i podgušnjak počeli su da blede, poprimajući nekakvu čudnu sivkasto roze boju. Blago razbarušeno perje, isto ono koje nas je tako privuklo kada smo ga prvi put videli, postalo je nekako ofucano. Sa svim tim kukurikanjem i parenjem, nije ni čudo da je bio iscrpljen. A opet, proradila mi je mašta, šta ako to nije samo umor nego nekakva boleština? I šta ako on to prenese na moje male drage koke? Istoga trena sve se preokrenulo. Ujutru, umesto da jurim za njim, sela bih za kompjuter i uronila u internet. Carstvo stvoreno za hipohondre.

Mislím, ako svi kažu da je internet savršen za sticanje znanja, za maštanje o drugim mestima, zanimanjima, vezama, identitetima, što ne bi bio savršen i za širenje paranoje? Baš tako. Nigde izreka „malo znanja je opasno“ ne pristaje tako dobro kao u beskrajnim dubinama interneta. Tu je svako neuobičajeno zdravstveno stanje opisano u svom patološkom sjaju, do najsitnijeg detalja. Kreneš od običnog bola u stomaku i posle nekoliko sati na Guglu, vec si zakačio ozbiljnu *helicobacter pylori* stomačnu infekciju.

Problem je, u stvari, u tome da sam ja dosta uspešna u uspostavljanju dijagnoza uz pomoć interneta. Na primer, spasla sam mog psa, australijskog ovčara, koji je netipičan pošto ima tamnosivu, a ne braonkastu boju krzna. Kad je ne tako davno to krzno odjednom počelo da opada, ostavljajući nepravilne gole fleke po telu, ni veterinar nije znao u čemu je problem. Rekao je da gubitak krzna može biti simptom raznih bolesti, od stomačnih glista do raka jetre. Radili su mu analize i kada se pokazalo da pas nema ni jednu od ovih bolesti, ama baš ništa od toga, veterinar je slegnuo ramenima i digao ruke.

Ali ja, naravno, nisam. Zaronila sam u virtuelni svet interneta i brzo našla objašnjenje: veoma retko obolenje zvano *colour mutant alopecia* ili „sindrom plavog dobermana“. Manifestuje se gubitkom dlake, i javlja obično kod pasa atipičnih boja.

Naš plemeniti veterinar nije krio ljutnju. Kada sam donela kopije tekstova skinutih sa tri ili četiri sajta posvećena zdravlju pasa uzvratilo je besno da nema ničega goreg nego kad nestručni ljudi barataju podacima koje ne razumeju. No, ipak je posle malo nećkanja uradio biopsiju, poslao uzorak i... dobio dijagnozu *colour mutant alopecia*.

Rezonovala sam, ako sam bila u stanju da ustanovim tako retku bolest moga psa, biću kadra da ustanovim u čemu je greška kod boginjavog pevca. Sela sam za mašinu, ukucala „živina + gubitak perja“ i odmah se našla u gomili mogućih objašnjenja. Postoje crvi vampiri koji žive u daskama od kojih je kokošarnik napravljen. Crvi izmíle noću, napadaju živinu, sisajući krv dok god nešto ima. Posle izvesnog vremena dolazi do kokošje anemije, kresta i guša (aha!) počinju da blede. Postoje, dalje, gliste koje mogu da se uvuku u kožu tako što iščerpaju pero, nekad do korena, a nekad ga samo lome. Pa onda, još, postoje krpelji koji ne grizu, ali izazivaju takav svrabež da sirote životinje počnu same sebe da ključaju tako jako da naprave žive rane. Nije mi više trebalo, znala sam šta nam je činiti.

„On mora da ide“, rekla sam Džonu. „Moraš da ga ubiješ pre nego što prenese tu od-vratnu zarazu na devojkje.“

Džon se, kao što možete da zamislite, pravio gluv. Sve sam probala, gnjavila ga, umiljavala se, bila gruba, laskala. Prava Ledi Makbet. „Smrt petlu“, ponavljala sam. „Zaražen je. Ima crve, ima gliste, a možda ima i krpelje.“

Džon se nije dao. I išlo bi to ko zna koliko dugo da jednoga dana Džon nije odlučio da ukloni veliki kamen u bašti. Smetao mu je da normalno kosi travu. Ispostavilo se da je kamen veći nego što je izgledao, trebalo je pola dana kopanja da ga celog ogoli. Uspravio ga je i... kockice su se složile. Pred sobom je imao rupu i granit. Ideja je došla sama.

Pratila sam Tristana na njegovom poslednjem putu do velikog panja. S obzirom da sam ja bila ta koja je navijala da se ubije, bilo je to najmanje što sam mogla da uradim. Osim toga, u mom zaštićenom potrošačkom životu postojala je uglavnom samoposluga, ništa na temu životinje i klanje. Ja nisam vegetarijanac, pa eto, činilo se da je ovo prilika da vidim propušteno.

Džon je uzeo konopac, napravio omču, jedan kraj zakucao u zid, a drugi prebacio preko Tristanove glave. Zgrabio ga je za noge, pa za vrat, prislonio na panj, i jednim brzim zamahom sekire otkinuo mu glavu.

Nije bilo besanih noći punih krivice. Naprotiv, u tišini, bez pevca koji kukuriče, spavala sam bolje nego mesecima pre toga.

Ali to nije kraj priče. Nedelje su prolazile, a kokoške ne samo da se nisu oporavljale nego su nastavljale da gube perje. Kreste su i dalje bledele, od vatreno crvene ka anemično sivorozikaste. Nije mi bilo druge već da ponovo sednem za kompjuter. Ovoga puta nisam tražila uzrok bolesti nego lek i lečenje. Za Tristanovu moguću bolest prepisala sam sekiru. Za moje koke trebalo je uraditi test krvi, videti ima li problema sa glistama, možda nabaviti antibiotike.

Stavila sam sve tri u kola i odvezla ih veterinaru. Izvadila sam najkržljiviju i, pazeći da ne povredim njeno krhko i izmučeno telo, dodala je veterinaru. Crvi, presudila sam. I krpelji. Gliste takođe. I iskreno govoreći, smanjena količina jaja koje su nosile navela me je da počnem da sumnjam na alfatoksikozu.

(Sreća moja da se cela ova priča događala pre panike sa kokošjim gripom, da nije, bila bih verovatno dovoljno histerična da prijavim prvi australijski slučaj.)

Ponovo sam mahala odštampanim stranicama sa interneta, čuškala veterinara da pogleda u dijagrame i crteže parazita. Ponavljala sam da je strašno, i koliko samo kokoške mora da budu očajne ako kljucaju sopstveno perje, uzbuđivala se nad slikom crvâ koji ispijaju krv, primećivala da veterinar pokušava nešto da kaže, ali nisam se dala.

„Sećate se prošlog puta? Sindrom plavog dobermana? Zar nisam bila u pravu“, podsećala sam ponosito. „Pogledajte moje koke, izgledaju užasno. Stvar je apsolutno ozbiljna.“

„Danijela“, konačno je zaustio veterinar. „To što vi imate ovde su savršene, zdrave male kokoške.“

„Zdrave?! Kako to možete da kažete! Izgledaju *strašno*.“

„Dozvolite mi da završim. Savršeno zdrave male kokoške... koje menjaju perje.“

„Menjaju perje...“, osećala sam krv kako juri od vrata ka licu.

„Sada je vreme. U ovo doba godine izgube deo perja i prestanu da nose. To traje dok ne poraste novo perje. Primetićete ako ste nabavili petla da se promena perja prvo njemu događa, pa onda redom, od najjače do najslabije kokoške.“

Vratila mi se slika Tristanovog olinjalog tela, peruški rasutih podno fusa drveta. *Menjanje perja*. Setila sam se ugašenih očiju i male beživotne glave u Džonovoj ruci. Rupe u dvorištu preko koje, čak i sada, dok veterinar govori, niče nova zelena trava. Za petla Tristana, to malo znanja koje sam stekla na internetu pokazalo se zaista opasnim.

(S engleskog prevela **Verica Rupar**)

Danijela Vud (*Danielle Wood*, 1972) profesorka je kreativnog pisanja na Tasmanijskom univerzitetu u Australiji. Za prvu knjigu, *The Alphabet of Light and Dark*, 2002. godine dobila je *The Australian/Vogel Literary Award*, kao i *Dobbie Award* za spisateljice 2004. godine, a našla se i u najužem izboru za mnoge druge nagrade. Dve priče iz njene poslednje knjige, *Rosie Little's Cautionary Tales for Girls*, uključene su u antologije *Najbolje australijske priče (Best Australian Stories)* 2003. i 2005. godine. Zbirka savremenih bajki za devojke, *Rosie Little* uskoro će biti prevedena na italijanski jezik, a autorica priprema i filmsku adaptaciju knjige. Danijela Vud je 2004. godine dobila stipendiju Australia Council-a za rad na njenom trećem romanu pod naslovom *Of a Feather*. (V. R.)